

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph. D., ve věci žalobce: **K. Č. r. v.o.s.**, se sídlem Praha 4, Pod Višňovkou 25, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Brno, Květná 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2014, č. j. SZPI/AM884-11/2013, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Olomouci ze dne 21. 6. 2013, č. j. SZPI/AM884-8/2013. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci ve správním řízení podle § 17a odst. 2 písm. d) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o potravinách“) uložena úhrnná pokuta ve výši 380 000,- Kč za protiprávní jednání,

kterého se měl žalobce dopustit spácháním správních deliktů, spočívajících v porušení vyjmenovaných ustanovení zákona o potravinách, popř. článků evropských „potravinových“ nařízení, čímž měl žalobce naplnit skutkové podstaty správních deliktů uvedených: 1) v § 17a odst. 1 písm. f) zákona o potravinách (nesplněním požadavků na jakost vyjmenovaných druhů potravin), 2) § 17a odst. 1 písm. j) zákona o potravinách (porušením povinnosti odděleně umístit a zřetelně označit potraviny s prošlým datem použitelnosti či minimální trvanlivosti) a 3) § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách (uváděním spotřebitelů v omyl ohledně označení země původu potravin). V rozhodnutí podrobně popsanych jednání se měl žalobce dopustit v období od 12. 6. 2012 do 12. 7. 2012 ve 4 provozovnách (v Šumperku, Havířově, Přerově a Olomouci. Žalovaný napadeným rozhodnutím toliko změnil popis skutku, jehož se měl žalobce dopustit dne 14. 6. 2012 na provozovně v Havířově, a to tak, že uvedl, že žalobce uváděl do oběhu potravinu Čerstvá Bio vejce nikoliv 22. den, ale 23. den od snášky, ve zbytku rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobce požadoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Namítal, že:

- 1) rozhodnutí správního orgánu I. stupně trpí řadou zásadních vad, které nemohly být zhojeny žalovaným, naopak měly být důvodem pro zrušení rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně. Pokud tak žalovaný neučinil, porušil zásadu dvouinstančnosti správního řízení. Těmito vadami jsou:
  - a) opakované porušení zásady dvojího přičítání
    - v případě deliktu nevyřazení z oběhu brambor s prasklinami hodnotil v neprospěch žalobce jak procento nevyhovujících hlíz, tak množství brambor nesplňující požadavky na jakost (tj. totéž jednou v procentech, podruhé v kg),
    - v případě deliktu uvádění do oběhu potravin s prošlým datem použitelnosti hodnotil jako přitěžující okolnost skutečnost, která je znakem samotné skutkové podstaty deliktu, a to nesplnění požadavku na zdravotní nezávadnost potravin, jejichž požitím byl spotřebitel přímo ohrožen na zdraví,
    - v případě deliktu nesplnění požadavků na jakost potravin, tj. uvádění do oběhu ovoce a zeleniny napadených plísněmi a hnilobou hodnotil jako přitěžující okolnost nejprve procento výskytu hniloby a plísně, a následně i množství potravin nesplňujících požadavky na jakost (tj. opět totéž jednou v procentech, podruhé v kg);
  - b) hodnocení škodlivého následku – úvaha o možnosti bezprostředního ohrožení práv spotřebitelů nemůže samostatně uspět, nebyl-li prokázán konkrétní škodlivý následek spočívající v poškození práv spotřebitele;
  - c) nenaplnění podmínek pro hodnocení deliktu spočívajícího v uvádění spotřebitele v omyl jako deliktu pokračujícího, neboť není pravdivé tvrzení, že u žalobce nebyl funkční systém vnitřní kontroly, když šlo toliko o individuální pochybení zaměstnance, byť opakované. Chybí proto jednotný záměr, jakožto obligatorní znak pokračujícího deliktu;
  - d) posouzení recidivy žalobce, neboť správní orgán I. stupně poukazoval na rozhodnutí, proti němuž byla podána žaloba;
- 2) žalovaný se nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, konkrétně:
  - a) na výtku žalobce ohledně hodnocení následku protiprávního jednání žalovaný uvedl, že vycházel z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2004, č. j. 29 Ca 245/2002-69, avšak tento soud na rozdíl od žalovaného hodnotil jako polehčující okolnost, že nebyl prokázán konkrétní škodlivý následek v podobě poškození zdraví spotřebitele;

- b) žalobce nesouhlasí s hodnocením námitek porušení zákazu dvojího přičítání jako neopodstatněných;
- 3) správní orgány tvrdí, že průměrný spotřebitel zakoupí 1 kg potravin, ačkoli k takovému tvrzení nebyly provedeny žádné důkazy;
- 4) v případě deliktu týkajícího se vajec, není z obsahu spisu zřejmé, kdy byla vejce snesena, nelze proto s určitostí říct, že byla vejce spotřebiteli dodána později než 21. den po snášce, tj. nebyl řádně zjištěn skutkový stav;
- 5) uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká. Oproti pokutám ukládaných v jiných řízeních došlo k výraznému, až drakonickému navýšení pokuty, přičemž správní orgány toto navýšení dostatečně neosvětlily, čímž došlo k porušení legitimního očekávání žalobce a předvídatelnosti správního rozhodnutí;

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že výtky uvedené v žalobním bodu 1) jsou shodné s odvolacími námitkami, s nimiž se v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal. Právní předpis neupravuje výčet obligatorních skutečností, ke kterým by mělo být přihlédnuto jako k přitěžujícím či polehčujícím a je tedy do značné míry na správním orgánu, jaké skutečnosti v rámci správního uvážení vyhodnotí jako podstatné pro posouzení závažnosti správních deliktů a posoudí k tíži či naopak ve prospěch účastníka řízení. K porušení zásady zákazu dvojího přičítání nedošlo. Úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí jsou zcela v mezích běžné logiky, kdy zdůrazněním množství nevyhovujících potravin byla hodnocena intenzita porušení, nikoliv jen samotné porušení. Skutečnost, že některé potraviny byly postiženy hnilobou ve 100 % případů, tj. mnohonásobně více oproti povolené toleranci, zcela jistě k zvýšení závažnosti daného správního deliktu. Ani úvaha o tom, že průměrný spotřebitel standardně kupuje potraviny celer, křen, ananas, rajčata a hrozny (které nevyhověly požadavkům na jakost stanoveným právním předpisem) v 1 kg nijak nevybočuje z mezí logiky, když dle názoru žalovaného je možné u těchto druhů ovoce či zeleniny posoudit následek ve vztahu k jednotkovému množství jednoho kilogramu. Takovou úvahu lze považovat za notorietu a provádět v tomto směru dokazování se žalovanému jeví jako zcela nadbytečné. V případě nevyhovujících brambor byl hodnocen jednak rozsah poškození, který byl shledán jako vysoký, když bylo poškozeno 26,86 %, tj. jedna čtvrtina hlíz a dále celkové množství kontrolovaných brambor (341,338 kg), které bylo posouzeno jako velké, když byl uvážěn možný počet poškozených spotřebitelů, kterých mohlo být cca 170, za předpokladu, kdy by si průměrný spotřebitel zakoupil brambory nevyhovující šarže o hmotnosti 2 kg. K porušení zákazu dvojího přičítání nedošlo ani u uvádění do oběhu potravin s proslou dobou použitelnosti, neboť bylo žalobci kladeno k tíži ohrožení spotřebitele na jeho zdraví, nikoliv skutečnost, že žalobce uváděl do oběhu potraviny nesplňující požadavky na zdravotní nezávadnost.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez jednání.

Kromě shora uvedených konkrétních žalobních bodů namítal žalobce v úvodu žaloby v obecné rovině, že je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, pro jeho vydání nebyly splněny zákonné podmínky, nemá stanovené náležitosti, spočívá na nesprávném právním posouzení, zjištěný stav nemá oporu ve spise a žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami. Omezil-li žalobce svá skutková tvrzení

na typovou charakteristiku „obvyklých“ nezákonností, mohl krajský soud provést přezkum žalobou napadeného rozhodnutí do jisté míry rovněž jen obecným způsobem, neboť ve správním soudnictví, ovládaném zásadou dispoziční a koncentrační, nesmí soud nahrazovat projev vůle žalobce a vyhledávat na jeho místě konkrétní vady napadeného správního aktu (viz rozsudek NSS sp. zn. 4 As 3/2008, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud tak po seznámení se s obsahem správního spisu dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je srozumitelné a řádně odůvodněné, soud neshledal absenci zákonem stanovených náležitostí rozhodnutí, správní orgány na úplně zjištěný skutkový stav aplikovaly příslušné právní normy a žalovaný se argumentačně vypořádal se všemi odvolacími námitkami.

Z obsahu žaloby zřetelně vyplývá, že žalobce nesouhlasí především s výší pokuty a s úvahami správních orgánů vedoucími k jejímu stanovení. Naopak skutkový stav zjištěný správními orgány žalobce žalobou nenapadá, proto jej krajský soud považuje za nesporný a nečiní obsahem odůvodnění rozsudku přepis skutkových závěrů správních orgánů, tj. detailní popis jednotlivých skutků.

Výjimkou je žalobní bod 4), jímž žalobce namítal nedostatky ve zjištění skutkového stavu ohledně správního deliktu týkajícího se vajec. Oprávněnost tohoto žalobního bodu je však spolehlivě vyvrácena obsahem správního spisu. Konkrétně se jedná o listinu „Doklad o kontrole č. D019-80120/12“ ze dne 14.6.2012 (č.l. 22 správního spisu předloženého soudem), v němž je uvedeno, že se na prodejně dne 14.6.2012 nacházelo 6 ks potravin označené „6 ks Čerstvá Bio vejce“, č. třídičky CZ-459 (kód producenta na vejci 0-CZ-0136, datum minimální trvanlivosti 19.6.2012. Závěry, které z tohoto skutkového zjištění dovodil žalovaný s odkazem na konkrétní ustanovení evropských nařízení, jsou podrobně uvedena na str. 11 (bod Ad 7), na něž soud pro stručnost odkazuje. Právní hodnocení žalovaného považuje soud za příslušné a výpočet dne, který se vejce nacházela na provozovně žalobce po snášce, hodnotí soud jako matematicky správný.

Další konkrétní žalobní námitkou žalobce, způsobilou přezkumu soudu, je porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení, způsobené tím, že žalovaný napravoval vady odvoláním napadeného prvoinstančního rozhodnutí, ačkoli se jednalo o vady zásadní, pro jejichž existenci bylo nutné rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit. Uvedenou námitku však považuje krajský soud za mylnou.

Odvolací řízení ve správním řádu stojí na apelačním principu, který umožňuje na rozdíl od principu kasačního odvolacímu správnímu orgánu rozhodnout o věci samé v případě, že shledal pochybení na straně správního orgánu I. stupně. V § 90 s.ř. jsou dány odvolacímu správnímu orgánu tři možnosti, jak o přezkoumávaném rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnout, a to zrušit rozhodnutí a zastavit řízení, zrušit rozhodnutí a vrátit věc k novému řízení a rozhodnutí změnit. Ke zrušení rozhodnutí by však měl odvolací orgán přistoupit až po správní úvaze, zda nelze napadené rozhodnutí změnit, k čemuž vede odvolací orgán samotný apelační princip a základní zásady § 2 až 8 s.ř., zejména pak zásada procesní ekonomie. Omezující podmínkou, kdy změnu nelze provést, je dle § 90 odst. 1 písm. c) s.ř. situace, kdy by změnou rozhodnutí některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Taková skutečnost však v posuzovaném případě nenastala, neboť žalovaný provedl toliko drobnou korekci skutkové věty rozhodnutí ve vztahu k jednomu z deliktů.

Nejvyšší správní soud (dále jen "NSS") v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 – 98 uvedl, že primárním účelem zásady dvouinstančnosti je zaručení tzv. devolutivního a suspenzivního účinku, tedy toho, aby věc byla přezkoumána správním orgánem vyššího stupně a aby byla odložena realizace obsahu výroku napadeného rozhodnutí, což se v posuzované věci bezesporu stalo.

Krajský soud dále poukazuje v této souvislosti na ustálenou judikaturu správních soudů, která pro účely soudního přezkumu pokládá odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu o opravném prostředku za jeden celek (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, či rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98).

V rozsudku ze dne 31. 8. 2009, č. j. 4 Ads 86/2008 – 198 NSS uvedl: „je třeba v první řadě připomenout, že řízení, z něhož vzešlo napadené správní rozhodnutí, je ovládáno zásadou jednotnosti řízení. Tato zásada (mimo jiné) znamená, že řízení až do vydání rozhodnutí představuje jeden celek, tedy totéž řízení zahrnuje jak řízení odehrávající se před správním orgánem prvního stupně, tak i případné odvolací řízení. Tato řízení se tedy pojímají dohromady, ve svém komplexu. Stejně tak potom jsou jako jeden celek vnímána všechna rozhodnutí povstálá v jednotlivých fázích řízení (rozhodnutí prvního stupně, rozhodnutí odvolací). Výtky stěžovatele směřované proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně lze proto přezkoumat jen limitovaně, a to potud, pokud konání odvolacího orgánu neučinilo tyto výtky bezpředmětnými.“ Shodně např. i dřívější rozsudek NSS ze dne 28.3.2003, č. j. 7 A 124/2000-39 nebo rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 – 47, z nějž dále vyplývá, že za porušení zásady dvouinstančnosti správního řízení lze považovat jen případy, kdy jsou nedostatky odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně natolik rozsáhlé, že by odvolací správní orgán vůbec nemohl hodnotit zákonnost nebo správnost rozhodnutí.

Pokud však odvolací správní orgán po zhodnocení rozhodnutí správního orgánu I. stupně pouze doplní a zpřesní či drobně koriguje úvahy správního orgánu I. stupně, a to převážně ve vztahu k ukládané sankci, jak tomu bylo v posuzované věci, nelze se porušení zásady dvouinstančnosti dovolávat. Podrobný výklad k zásadě dvouinstančnosti správního řízení ostatně poskytl NSS také v rozsudku ze dne 26.2.2010, č.j. 4 Ads 123/2009-99, který se týkal samotného žalobce a skutkově i právně podobné věci.

Lze přisvědčit žalovanému, že jednotlivé námitky v rámci žalobního bodu 1) již byly obsahem odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí. Dále soud konstatuje, že žalovaný poctivě přezkoumal úvahy správního orgánu prvního stupně o výši pokuty a s námitkami žalobce se v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal. Konkrétně k výtkám vůči porušení zákazu dvojího přičítání, tj. zákazu přihlídnout k okolnosti, která tvoří zákonný znak správního deliktu jako k okolnosti přitěžující, se žalovaný vyjádřil v případě deliktu spočívajícího v nevyřazení z oběhu brambor s prasklinami na str. 7 napadeného rozhodnutí (bod Ad 2), kde osvětlil, že kromě ekonomického poškození spotřebitele, který za své peníze neobdrží produkt vyhovující jakostním požadavkům, lze jako samostatně přitěžující okolnost posoudit to, že mechanicky poškozená potravina je náchylnější k možnému kažení, což má vliv na vhodnost potraviny k lidské spotřebě. V případě deliktu uvádění do oběhu

potravin s prošlým datem použitelnosti se žalovaný vyjádřil na str. 8 (bod Ad 3), kde zdůraznil, že v případě masa a masných výrobků (tj. delikt ze dne 14.6.2012 v provozovně v Havířově) s sebou uvedený delikt nese i zvýšené riziko nežádoucí mikrobiologické kontaminace a možné následné intoxikace spotřebitele. Následně na str. 14 shora napadeného rozhodnutí žalovaný ještě své úvahy stan uvedeného deliktu doplnil. U deliktů spočívajících v nabízení shnilého a plesnivého ovoce a zeleniny zase žalovaný na str. 8 a 9 (bod Ad 4) osvětlil, že na jedné straně hodnotil procentní množství hnilobou a plísní napadené zeleniny, tj. intenzitu porušení právní povinnosti, a dále samostatně i potenciální množství spotřebitelů ohrožených konzumací takových potravin, které by bylo logicky jiné, pokud by se na prodejně nacházel 1 kg uvedené zeleniny, ačkoli by procentní množství zkažené potraviny zůstalo stejné.

Uvedené úvahy žalovaného dle názoru soudu nijak nevybočují z mezí běžné logiky a vyvracejí mylný závěr žalobce, že by bylo k týmž okolnostem přihlíženo dvakrát, tj. jednou jako ke znaku skutkové podstaty a podruhé jako k okolnosti přitěžující, neboť srozumitelně uvádí, z jakých odlišných hledisek, zejména odlišných právem chráněných zájmů (zejména ekonomické poškození spotřebitele versus možnost negativního dopadu protiprávního jednání na zdraví spotřebitele) je k jednotlivým okolnostem přihlíženo. Z uvedeného důvodu je nedůvodný i žalobní bod 2 b), neboť žalovaný se s odvolacími námitkami směřujícími proti úvahám správního orgánu I. stupně užitým při odůvodnění výše uložené sankce, vypořádal dostatečně.

Argumentaci judikaturou správních soudů, kterou žalovaný odůvodnil existenci škodlivého následku v podobě potenciálního ohrožení zdraví spotřebitelů (str. 7 bod Ad 2) považuje soud rovněž za přílehu a v podrobnostech odkazuje soud na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30.7.2004, č.j. 29 Ca 245/2002 - 69, z něž vyplývá, že i pouhá možnost ohrožení práv spotřebitelů může být považována za škodlivý následek protiprávního jednání. Žalobní bod 1 b) je tudíž rovněž lichý.

Označení deliktu uvádění spotřebitele v omyl ohledně původu potravin za delikt pokračující (žalobní bod 1c) učinil žalovaný na základě podrobné úvahy obsažené na str. 9 a 10 (bod Ad 5) napadeného rozhodnutí. Žalovaný se přiklonil k závěru, který učinil již správní orgán prvního stupně o užití analogie § 116 trestního zákoníku, tj. posouzení uvedeného deliktu jako pokračujícího, byť se jedná o delikt spáchaný z nedbalosti. Subjektivní souvislost jednotlivých dílčích útoků, tj. vedení těchto útoků jednotným záměrem, shledaly správní orgány obou stupňů v jednání žalobce v hrubé nedbalosti. Správní orgány shodně uvedly, že se jednalo o zjevná pochybení odhalitelná běžnou vizuální kontrolou, kterou tudíž s ohledem na vysokou četnost zjištěných případů žalobce zjevně neprováděl.

Krajský soud názor žalovaného nesdílí, byť současně přisvědčuje správnosti závěru žalovaného, že stejný způsob provedení jednotlivých útoků a blízká časová souvislost svědčí o jednání žalobce v hrubé nedbalosti spočívající v neprovádění vnitřní kontroly zboží na řadě provozoven v témže období. Jednalo se tedy zjevně o systémový nedostatek, nikoli o individuální pochybení jednotlivých zaměstnanců, jak se snaží žalobce účelově tvrdit. Dle názoru soudu však nedošlo k naplnění rozhodujícího pojmového znaku pokračování v trestném činu, resp. správním deliktu,

a to vedení jednotlivých útoků jednotným záměrem, neboť tato subjektivní souvislost jednotlivých útoků vyžaduje úmyslnou formu zavinění, když se po pachateli vyžaduje, aby jednotlivými dílčími útoky realizoval jednotný záměr, který si vytýčil již na začátku (v podrobnostech viz Šámal, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. Vydání. Praha: C.H. Beck, 2012, s. 1290). Jednotný záměr je nadto třeba v řízení dokazovat – viz také rozsudek 15.8.2012, č.j. 1 As 49/2012-33.

Ve věci projednávané Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 78 Ad 44/2013 byla existence jednotného záměru dovozena, avšak jednalo se o věc skutkově a právně odlišnou, neboť žalobce byl shledán vinným ze spáchání správního deliktu spočívajícího v záměrném klamání spotřebitelů nikoli v „pouhém“ uvádění v omyl. Zatímco ve věci sp. zn. 78 Ad 44/2013 totiž žalobce u vybraných druhů ovoce a zeleniny klamavě uváděl, že jsou původem z České republiky, a to ve snaze využít trendu upřednostňování českých potravin, v nyní projednávané věci žalobce toliko u části potravin uváděl mylně jako zemi původu Českou republiku, ve většině případů se však jednalo o záměny jiných zemí, např. Egypt namísto Indie, Chile namísto Itálie, Španělsko namísto Řecka, Chile namísto Turecka, Mexico namísto Brazílie atd. Jakýkoli záměr žalobce v jeho jednání dle názoru soudu nelze vystopovat a správní orgány žádný jednotný záměr neoznačily.

Nutno však rovněž podotknout, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že veškeré úvahy stran hodnocení předmětného deliktu jako pokračujícího, neměly jakýkoli vliv na výši uložené sankce. Případná nesprávnost hodnocení předmětného deliktu jako pokračujícího se tudíž dle názoru soudu nemohla nijak promítnout do právního postavení žalobce.

Naopak zcela správně se žalovaný vypořádal s odvolací námitkou nemožnosti zohlednění dříve spáchaných deliktů žalobcem jakožto výrazně přitěžující okolnosti (str. 10 bod Ad 6 napadeného rozhodnutí), neboť pouhé podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu nemá jakýkoli vliv na jeho právní moc. Žalobní bod 1 d) je tudíž také lichý.

Ve vztahu k přiměřenosti uložené pokuty je nutno předeslat, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. Toliko je soud oprávněn podle § 78 odst. 2 s.ř.s. na návrh žalobce moderovat uloženou pokutu, dospěje-li k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek NSS sp. zn. 6 A 96/2000, publikovaný pod č. 225/2004 Sb. NSS). Ukládání trestu je tedy založeno na dvou základních principech - principu zákonnosti trestu a individualizace trestu.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej

nezneužil a rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS sp. zn. 1 As 9/2008, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS). Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takřkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu. Jinými slovy prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce při hodnocení zákonnosti uložené pokuty (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod. (viz rozsudek NSS sp. zn. 1 Afs 1/2012, publikované pod č. 10/2012 Sb. NSS).

Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žalovaného zejména je zřejmá pečlivá snaha o individualizaci pokuty. Správní orgány se při ukládání výše sankce zodpovědně zabývaly všemi zákonnými hledisky dle § 17i odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb., tj. závažností správních deliktů, zejména způsobem jejich spáchání a jejich následky a k okolnostem, za nichž byly spáchány. Dále se správní orgány též zabývaly existencí liberačního důvodu dle § 17i odst. 1 zákona č. 110/1997 Sb., tj. skutečností, zda žalobce prokázal, že vynaložil veškeré požadovatelné úsilí, aby porušení právní povinnosti zabránil. Správní orgán I. stupně se konečně též zjevně zabýval možností upuštění od uložení pokuty.

Po přezkoumání odůvodnění napadeného rozhodnutí ve spojení s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu I. stupně dospěl krajský soud k závěru, že správní orgány z mezí správního uvážení nevybočily, a to ani tím, že nevyhodnotily jako okolnost polehčující absenci zjištění reálného konkrétního poškození zdraví spotřebitele v případě správních deliktů souvisejících s jakostí nabízeného zboží, neboť podrobně uvedly, jaká kritéria vzaly do úvahy při hodnocení závažnosti předmětných deliktů.

Z uvedených důvodů konečně nemůže obstát ani námitka drakonického a ničím neodůvodněného zvýšení pokuty, oproti výši pokut, které žalobce od žalovaného „obvykle dostává“. Správní orgány obou stupňů zdůraznily, že se jedná o úhrnný trest ukládaný za celkem 7 správních deliktů, přičemž uložená sankce je zcela dostatečně a přesvědčivě individualizovaná. V podrobnostech odkazuje soud na vylíčení všech zohledněných okolností, ať již polehčujících či přitěžujících, a dále na použité zásady při uložení sankce, jak je žalovaný vyjádřil na str. 12 až 15 přezkoumávaného rozhodnutí. Dále soud uvádí, že z vlastní činnosti (viz např. rozsudky sp. zn. 78 Ad 70/2012 a 78 Ad 44/2013) i z judikatury dalších správních soudů (viz např. rozsudek NSS sp. zn. 4 Ads 123/2009) je mu známo, že konkrétní výše uložené sankce plně odpovídá výši sankcí žalovaným žalobci za obdobné delikty běžně ukládaným. V neposlední řadě krajský soud uvádí, že opakované páčání správních deliktů žalobcem na úseku potravinového práva svědčí o prozatímním nesplnění účelu sankce spočívající v individuální prevenci.

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní body nejsou opodstatněné, a žalobu proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému nevznikly dle obsahu spisu v řízení před soudem žádné náklady jdoucí nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 9. listopadu 2015

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu